

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA

NÚMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

Y 10 CENTAUS PAPER EN L' ISLA DE CUBA.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20.—BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.—Cuba y Puerto-Rico, 10.—Estranger 15.

LO ROSARI DE L' AURORA.

Suposém qu' entre 'ls drets consignats en la constitució del Estat existeix lo de molestar al públich de Barcelona, y de despertar als vehins pacífichs, que després de treballar tota la senmana, aprofitan la matinata del diumenje pera dormir un parell d' horas més que de ordinari.

Suposém que, apoyats en aquest dret, surten uns quants galifardeus ab unas caras que se semblan més ó menos als mollos de fabricar caretas, y més ó menos disfressats de carlins, á cantar fins á esgargamellarse 'l sant rosari, no per fer un acte de devoció, sinó per fer una alarde contra 'ls sentiments liberals del poble de Barcelona.

Donchs fetas aquestas suposicions, y reconegut aquest dret, nem de partir del principi de que tots los ciutadans son iguals davant de la llei, y que 'l dret que gosan uns deuen gosarlo també 'ls altres.

En aquest concepte, res més legal, que l' acte realitzat lo diumenje últim en las inmediacions de la iglesia de la Mercé, patrona de Barcelona y per consegüent dels barcelonins, patrona tant dels Miquels, com dels Anti-Miquels, tant dels que cantavan lo Rosari com dels que cantavan la *Marsellesa* y l' *Himne de Garibaldi*; tant dels qu' entonavan la Lletania, com dels qu' entonavan la famosa cansó *Jo te l' encendré*, 'l *Tío, Tío Fresco*.

¿Hi ha qui professa la religió catòlica-carlista y vol cantar lo Rosari pèls carrers? Bueno.

¿Hi ha qui professa la religió democrática y vol cantar la *Marsellesa*? Perfectament.

¿Hi ha qui professa la religió de la gresca y las pega per cantá 'l *Jo te l' encendré*? Admirable.

¡Ditxosa la nació, en la qual tanta diversitat de sentiments poden expressarse y tanta varietat de creencias se manifestal!

Per aixó 'ls Miquels van fer molt mal de mostrarse resentits, fins al extrem de que un d' ells, en lo carrer de Gignás, vaja girarse trayent foch pèls ullals, cremat com un sargento de 'n Savalls, y exclamant: ¡Ja tinch ganas de fer garrotadas!

Y tot perquè?

Perque en aquell moment, un vehi vá abocar desde un balcó una galleda d' aygua, tal volta ab lo caritatiu objecte de atemperar lassanchs de aquells devots confreres que ja comensavan á enarbolarse; tal volta (¡qui sab Mare de Déu!) ab l' intent de recordarlos, ja que tant catòlichs son, lo primer sacrament de l' Iglesia, 'l sant Batisme.

Veritat es que després vá caure alguna pedra, y aixó —al menos m' ho sembla— implica certa mala intenció, á no ser que 'l que vá dispararla ho hagués fet

tambè mogut de un pensament devot, com podria ser l' idea de fer avinent als que no més pensan ab lo rey de las húngaras fins quant fan actes religiosos, de que hi ha un sant al Cel que vá morir apedregat en defensa de nostra santa religió, qual sant es lo gloriós proto-mártir Sant Esteve.

Y sort de que aquesta vá anar á caure sobre 'l cap d' un polisson, que si arriba á topar ab la clepsa d' un Miquel, de rebot balda al mateix que l' havia tirada.

Fora de aquests incidents, la triple manifestació del Rosari, de la *Marsellesa* y del *Jo te l' encendré*, va realitzar-se ab ordre complert.

No va haverhi més sinó que al acabar y allá davant mateix de l' iglesia, va esclatar un *pet de garrotadas*, que 'ls angels de dintre de la Mercé hi ballavan.

¿Qui vá comensar?

¿Qui havia de ser? Los més intolerants.

¿Y qui dels tres elements que van pendre part en la manifestació es més intolerant?

Lo qu' es aixó está fora de dupte: es l' element *Miquel*. Es intolerant per sentiment, per costum, per creencias, per ideas, per tradicions, per procedencia, per tot.

¿No son carlins? ¿No son absolutistas? ¿No voldrian l' extermini de tots los liberals? ¿No han militat en las filas dels butxins de Llayers y Vallfogona? ¿No encendrian, si poguessen, las fogueras *purificadoras* de la santa Inquisició?

Y, donchs, ¿qué t' estrany que fossen ells, los que ficantse 'ls rosaris á la butxaca y agafant lo garrot passessin á cumplir los desitjos de aquell seu company que en lo carrer de Gignás, exclamava:

—Santa Maria, mare de Déu... ¡Ja tinch ganas de fer garrotadas!... Preguéu per nosaltres pecadors, etc.

Per supuesto que 'ls de la *Marsellesa* y 'ls de *Jo te l' encendré* tampoch son mancos, y tractantse d' alsá 'l bras l' alsan també, professant aquella maxima mundana, ja que no evangélica que diu: «Quant van á darte una bofetada á la galleta esquerra, respon avants ab lo puny dret.»

De manera que 'ls Miquels, que sens dupte 's refiavan del seu sant patrò, qu' estava, com de costum, sobre 'l portal de l' iglesia ab l' espasa desenvainada, van tenir que ventarse las moscas tots so's, y he sentit á dir que van rebre un estufat de cal Ample.

De lo qual ells mateixos després de tot, no podran menos que alegrarse'n, perque, si fins en aquest temps de quaresma s' abstenen, per descuit ó per cobardia, de deixuplinarse, tal com ho feyan los antics ascetas, sempre es de agrahir que hi haja animas caritativas que s' arrisquin á treure 'ls la pols de l' esquena, fins ab perill de rebre un mal tanto en pago de tant cristia servey.

Per lo demès un rosari de l' aurora 's presenta ab tot l' aparato que requereix son important argument, ó no 's presenta... y un rosari de l' aurora, per ser complert y verdader ha de acabar com lo Rosari de l' Aurora.

Algú dirá tal vegada, que lo que vá succehir diumenje no fá poble civilisat.

En efecte, que surti 'l rosari de l' aurora pèls carrers de una vileta de montanya res t' de particular, pero que surti cada diumenje pèls carrers de la segona capital d' Espanya... que volen que 'ls diga... 'm sembla que ó bé sobra Barcelona ó bé sobra 'l Rosari.

Y després, ¿os que volen pregar á Déu, ¿quina necessitat tenen de ferho anant pèls carrers? ¿Ho fan per escitar més y més la devoció del poble? En aquest cas, confessin que s' equivocan, perque als renechs dels que 'ls trencan lo son ab las oracions, s' hi uneixen las manifestacions ruidosas dels individuos de la confraria de la *Marsellesa* y del *Jo te l' encendré* que s' abstinarian d' eixir al carrer si 'ls del Rosari de l' aurora no hi sortian.

¿Ho fan perque creuen que las voltas de las iglesias impedeixen que arribin al cel las sévas súplicas piadosas? En aquest cas, que pujin al terrat, ó al campanar, y si encare no 'n tenen prou que s' enfilin ab un globo inflat de incens.

No se 'n aconsolan y volen broma? Donchs vinga broma y á riure.

Per lo tant Srs. Miquels, hasta diumenje que vé, si es que al igual que 'l dimecres no prefereixen que la *professo vaja per dins*.

P. DEL O.

UNA REUNIÓ MODELO.

La sala estava profusament iluminada ab un parell de candelas que s' anavan gastant ab gran dolor de D.ª Sinforosa, que d' en tant en tant se las mirava suspirant mentres pensava que costavan á 5 rals lo paquet. En un recó de la mateixa sala s' hi veya una caldera, es á dir un moble que ab lo temps havia sigut piano, y davant per davant al altre costat un armari de mirall, regalo que feren á la senyora de la casa trenta anys enrera ab motiu del seu casament, y per fi unas quantas cadiras posadas ab rigurosa simetria tant antigas com lo mirall ab l' assiento cubert ab fundas blancas lligadas ab betas als quatre barrots de la matixa cadira.

—Carám, ¿abont nos porta aquest bon senyor?— dirá 'l lector

—Home no s' espanti, vull que assisteixi á la reunió

que dona D. Pere Florit, fabricant de telas de matalàs del carrer mitjà de S. Pere.

D. Pere es un home molt tocat y posat, simètrich, d'aquells qu'una cadira fora de lloch no 'ls deixa estar tranquils fins que la tenen a son gust, cuidados y polit en extrem.

D.ª Sinforosa, la seva estimada mitja taronja, es una dona grossa ab uns brassets que tot just li surten del cos y unas mans molsudas y petites que sempre porta plegadas davant de l'abultat ventre. Un dia l'emprengué ab son marit:

—Florit, las nostras fillas tenen ja 18 y 19 anys respectivament y havém de procurar buscalshi estat —Ja ho veig Sinforosa —respongué aquest— mes ja comprens que no puch agafar als joves y cosirlos a las faldillas de las mèvas fillas.

—Estich veyent, Florit, que no hi entens pilota; pero gracias a Déu jo sé com se porta aquest tinglado; es precis qu'afliuix los cordons de la bossa y que donem unas quantas reunions.

Lo fabricant aixís que comprengué que s'havia de fer un gasto extraordinari, s'arrossà com aquells que 'ls hi volen arrencar un caixal; mes després de reflexionar comprengué ab dolor que no li quedava altre remey si volia despatxar la mercaderia que li feya tanta nosa.

Y veus aquí 'l motiu perque 's troban reunidas a casa del fabricant de telas de matalàs una dotzena y mitja de personas de diferents sexes.

La vetllada comensa fredament després de las cortesias y saludos de costum; mentres van entrant los convidats, las donas parlan dels micromios, del temps y dels monyos alts que diu qu'are tornan a ser de moda, y 'ls homes de las cotisacions de bolsa.

—Jo estich per la baixa —diu lo Sr. Florit.

—No ho cregui pas: avuy precisament m'he posat a l'alsa de deu milions—afegeix un dependent de bolsista que tot just li apunta 'l bigoti y ja vol fer l'home.

—Oh, son molts diners!—exclama tot admirat un altre jove, y la conversa va prenent peu y aviat tots se troban banquers y tots recordan haber perdut o guanyat en diferents èpocas grossas cantitats, que ni somniant se las han vistas may.

—Emilio—fa D.ª Sinforosa dirigintse a un jove alt y prim; apa, toqui una polka que a las noyas ja 'ls hi ballan las camas —

Lo jove atudit se vol excusar; mes no hi ha ningú més qu' esgarrapi 'l piano y no té més recurs que complaure 'ls desitjos dels tertulians.

Comensa la caldera a moure brega baix la pressió dels dits del pianista ab un soroll que talment sembla qu'un batalló d'escarbats s'hi passeja per dintre, y 'ls quatre ó cinch joves que quedan se miran los uns ab los altres sens determinar-se a treure a ballar a las sis ó set momias que componen la part jove del sexo débil; aquestas están sentadas juntas tot fent mimos y parlantse a cau d'orella, obrint uns ulls com taronjas y volguent fer las coquetes, esperant en va que las invitin.

—Ay, ay animinse, quin jovent corra més poch amable—diu la senyora de la casa procurant donar moviment a la festa.

Los joves procuran excusarse ab los ulls, fins que 'l bolsista s'atreveix a buscar a la que considera més passadora, los demès segueixen, quedant per últim sens ballador las dugas més lletjas, las quals procuran aconsolar-se mutuament fentse las desdenyosas, fins que arrastradas per lo moviment general s'agafan l'una ab l'altre y segueixen la marxa senyalada pels demès.

Los salts y cabriolas succeheixen a la quietut, las grossas mamás critican a tort y a dret alabant tot lo seu ab lo consabut *mal m'está l' dirho*, mentres don Pere qu'está assentat al costat del armari de mirall s'espervera cada vegada qu'alguna parella frega ab aquest, estira 'ls brassos com si 'l volgués protegir contra qualsevulga cop dels balladors y vá dihent d'assí y d'allá:

—Per mor de Déu! Dispensin... tingan una mica de cuidado... Com es un regalo, ja ho veuhen... Y aixís lo pobre sua sanch y aygua sens que 's cuidi ningú de las sévas advertencias.

Després de la polka comensa un vals y després d'aquest un xotis y desseguida un altre vals sense parar. Los joves están reventats, s'assentan determinats a no moures ni que hi vajin ab ternals; mes estiguin allá ahont vulgan per tot arréu los persegueix la véu de D.ª Sinforosa.

—Y donchs Pepet, que no 's diverteix?

—Oh molt! pero 'm fan un xich de mal los ulls de poll y...

—Home saltant li passarà; miri vaja a buscar a aquella senyoreta que encara no ha ballat; no veuhen que fan un paper ridícul.—

Y 'ls pobres xicots vulgas que no, han de carregar ab lo mort

Mentres tant l'Emilio sona que sonarás recurrent tot lo seu repertori; tothom pensa ab lo refresch que no arriba, puig després de tant saltar l'estómach ja ha digerit lo sopar y en fi tots se diverteixen en gran.

Per últim arriba 'l moment desitjat. La senyora in-

vita als concurrents a passar al menjador, las bocas ja fan ayguas, los joves donan lo bras a las senyoretas y després arrossegan a las mamás que s'hi repenjan ab indolencia y arriban fins a la taula guarnida ab tot cuidado.

Al menos ván a atracarse sens cap mica de compliments perque s'ha de dir la veritat s'ho han bèn guanyat. Mès ¡quina decepció! Un cop bèn repartit no toca més qu'una petita pasta per cap, y encare fos del dia. Lo senyor Florit ha cregut convenient comprar los dulces a l'adroguer del cantó que costan un ral més barato y son de quatre ó cinch dias avants.

Per una persona que té gana es una pobre menja una confitura y si derrera d'aqueixa s'hi serveix n orxatas, com se féu allí, crech que la gana creix fins a arribar a convertir-se en fam, aixís es que quan se parlá de tornar a comensar lo ball, tots se excusaren en lo avansat de la nit y en las ocupacions de l'endemá, prengueren los abrichs tot despedintse y quan baixavan l'escala encara se sentia la véu de donya Sinforosa.

—Vaja qu'havém passat molt bè la vetlla, tornin diumenje que jugarém a prendas —

Los tertulians al trobarse al carrer tots se desfán en paraulas contra la familia Florit.

—¡Quins rancis!—¡Apa noy, que t'has atipat!—Y alló de servir orxatas—y cadascú hi deya la seva mentres s'anavan cordant los sobretodos.

Aixís acabá la desitjada reunió. Cadascú emprengué 'l seu camí jurant en son interior no acostarse may més a casa del fabricant del Carrer Mitjà.

J. R. P.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

S'acosta la senmana que 'n diuhen Santa, y las empreses guardan las novedats per després de Pasqua. Ademés lo públich s'ocupa ab preferencia de l'espectacle dels *Miquels* que per ser gratuhit y cómic com cap més, triunfa de tots los que pugan donarse en los teatros.

Aixís es que al *Liceo* continuan los concerts ab la mateixa nyonya de sempre.

Al *Retiro* van cantant las óperas ja sentidas un milió de vegadas.

Don Juanitu s'ha traslladat momentáneament al *Circo*, per fer puesto a la *Passió*, que ademés s'ha posat també en l'*Espanyol* y en *Novedats*.

L'únic estreno que registra la senmana, es lo de la pessa *Quatre casats y un viudo*, original del Sr. Molas y Casas. Per lo bèn combinat del enredo y 'ls xistes de qu'está plena, es digna germana de la celebrada *Nit de nuvis* del mateix autor. Naturalment, vá fer riure molt, y l'autor vá ser cridat al escenari. En una paraula: es una pessa que *fa pessa*.

Per després de Pasqua s'anuncian grans novedats: en Massini y en Maurel al *Liceo*; en Mario al *Principat*, y no sé a quin puesto en Romea y la companyia que treballa en lo teatro *Lara* de Madrid y ademés la de sarsuela de 'n Cereceda ab no sé quantas obras novas... En fi, la mar y sus arenas.

N. N. N.

SORTIDA DE SOL.

Ab flemma y ab tó pausat y traginant molta mandra, la campana d'una iglesia, toca quatre batalladas, que ressonan per la serra y ressonan per la plana, fins qu'al fi, ja decandidas y de tant corre cansadas, a mitja hora lluny d'allí, quasibé no 's senten. Y ara, en l'instant en que rodolan per l'espai las batalladas, en un jardí encantador plé de clavells y de malvas, com visió fascinadora, com misteriosa fada, ab uns passos de tragedia, compareix trista una dama. No seré jo qui descriga la bellesa de sa cara perque aixó, fillets, es cosa que sols pensarho ja espanta.

—Mes que vá a fer al jardí a n'aqueixa hora, las quatre? Be, potser es que vol veure, ella que n'es tan romántica, com las flors somrihentas s'obran al rebre 'l bés de l'aubada. Déu volgué veure lo sol, com vermell igual que grana, surt tot serio y dantse tono de darrera una montanya. Mes qui sab que deu volguer... Calléu, calléu qu'are parla:

—¡Oh! ¡qué 'n trech de ser comtesa? ¡qué 'n trech de tenir prossápia si al cor hi tinch un caliu que 'm rusteix, que 'm crema y mata? Vaig casarme jo ab un comte, qu'es per cert molt papa-natas, vaig voler lo sols seduida per sa riquesa qu'es tanta.

Mes jo estimo a cert doncell qu'es molt guapet, bona cara ¡que hi fa que sigui plebeyo si aixís mès l'estimo encare?—

Y aquí, molt a-poch-a-poch, s'ou lo só d'una guitarra.

—¡Ah, gracia a Déu qu'ha arribat!— tota joyosa ella exclama: y una cara molt riallera surt de darrera la tapia.

—Sist... ¡que puch baixá Gracieta? —Tira, home, aixó no 's demana.

—¡Que dixós al teu costat! —¡Que felis ab tu abressadal Y en aquesta posició molt bell rato van estarse.

Lo comte, d'una finestra, aquella escena 's mirava.

Ab quatre salts, com qui diu, alterat al jardí baixa y presentantse de sech al davant de l'abressada parella, creuhantse de brassos, diu:—¡Miréu qu'una vegada dos s'hi van mori abressats!..

Sentir aixó y caure en basca la comtesa, tot fòu hù, y 'l jove ¡ajudeume camas! d'un bot salta la paret y jo crech que fuig encare.

Mitj boig, vejentne lo comte la seva presa escapada, dirigeix sa vista encesa a la que com morta estava ajeguda en un pedris y diu:—¡Qu'has fet desgraciada! lo teu crim fa esgarrifar, si, fa venir esgarrifansas!

Pro aixó no quedarà aixís; tú a n'aquí n'ets la culpable, en tú 'l furor de ma ira caurá tot enter: preparat!—

Dit y fet: tot desseguida a n'aquella pobre agafa y, posantne lo seu cap entre-mitj las sévas camas, de un plegat alsá teló per darli la gran sumanta.

Y llavoras sortí 'l sol, roig y vermell com la grana

JUST ALEIX (BONIFACI MALCARAT.)

ESQUELLOTS.

A Madrid vá seguint la moda de demanar las cosas desmandantse y sortintse de mare, d'avía y de tota la familia.

Primer la bullanga de las cigarreras, per haver sentit a dir que 'l govern tractava de donar un pas en lo camí del progrés y de l'economia, montant máquines per fer cigarrillos.

Perque ellas creuhen, que no hi ha més máquines que 'ls seus dits, y que si no poguessen fer cigarrillos —com que a Espanya no 's fa ja res més que fumar— y no podrien emplearse en res més y perderian lo *modus vivendi*.

Teorias económicas que no mereixerán, no tingan por, cap rapa-polvo, de part de 'n Moret y demès libre-cambistas, ocupats exclusivament en atacar als fabricants catalans que demanan una cosa tant abusiva com es la protecció a la industria nacional.

Y aixó que ab aquestas teorias encare estariam en lo temps de Adan y Eva en que tot se feya ab las mans.

Pero aixó es res, com deya en Tony-Grice. Ultimament s'han encarregat de moure la gresca las senyoras verduleras de la *Plaza de la Cebada*. ¡Y tot per qué?

Perque vá arribar un traginer de Colmenar, carregat d'escarxofas, las vá vendre a un revenedor a sis rals la dotzena y aquest al revéndrelas, ne demanava ca-torze rals.

—¡Pillo!... ván dir las marmanyeras... Aixó es xu-clarse la sanch del pobre. ¡Cóm ho farà 'l pobre per menjar escarxofas?

Y 'l mercat vá quedar convertit en un mercat de Calaf: vá haverhi pluja de patatas, ruixat de tronxos, aixafada de pèsols y escarxofas... y presencia del gobernador de la provincia.

Aquell Sr. Villaverde tant valent, tant intrépit ab los estudiants, vá prometre que faria justicia a las marmanyeras, y aquestas, plenas d'entusiasme, ván passejarlo en triunfo per la plassa de la *Cebada*. ¡Oh nom adequat y propi!

**

Y en efecte, vá cridar als revenedors, y sense consideració á que 'l que possebeix una cosa té 'l dret de vendrela al preu que li dóna la gana, á riscos de quedársela si no troba comprador, va donarlos una fregada d' orelles que al pensarhi m' esgarrijo.

Perque á la quenta, l' escarxofa es un article de primera necessitat, y 'l poble de Madrid si no pogués menjar escarxofas se migraria.

Y no tingan por, tampoch que 'ls economistas com en Moret y comparsas digan una paraula, contra aquest atac á la llibertat de contractació. No tingan por que aconsellin á tots los espanyols que per ferse richs se posin á revenedors d' escarxofas... Cà: tota la tirria, tot l' odi y todas las doctrinas de aquesta gent s' encaminan á dir mal dels fabricants de Catalunya... perque 'ls fabricants de Catalunya, gracias á Déu son lluny.

¡Oh, Déu nos ne guard que tanta ciencia caygués en mans de las cigarreras y de las marmanyeras!

L' editor de LA CAMPANA y de l' ESQUELLA, Sr. Lopez Bernagossi ha comensat ha publicar una nova edició dels celebres *Singlots poétichs* de D. Serafi Pitarra.

La primera obra reproduhida es la famosa *Butifarra de la Llibertat*, en un quadern elegant y magníficament ilustrat, á pesar de lo qual val dos ralets no més.

Prompte sortirà la nostra padrina. ¿No saben qui es la nostra padrina? *L' Esquella de la Torratxa*.

L' escena á Gracia. Dos minyons renyian. Vá sonar algun tiro: un vi llant y toca 'l pito.

¿Y van compareixe 'ls agents de l' autoritat? No senyors: van compareixe las bombas y 'ls bomberos.

Vaja, Sr. Casals, que ni á Mataró, en temps del regidor Matéu, passavan aquestas cosas.

Al regidor Sr. Soriano, li han donat la créu de Carlos III. y segons sembla 'ls peons caminers á instigació dels capatassos, volen regalarli las insignias.

Ja veurán com la créu que li donarán estarà incrustada, no ab perlas, rubis y diamants, sinó ab grava.

Que no deixa de ser una *pedra preciosa*.

Ó sinó alguns regidors del temps de 'n Rius y Taulet informarán.

Un periódich local, dirigintse al governador nou:

«¿No sab que 's diu per aquí? Que la policia tolera 'l joch y 'l tolera porque cobra.—Se diu més encara: s' assegura que hi ha hagut governadors civils que al quedar cessants se n' han endut una bona pacotilla.

»Hi ha ademés molts vividors que publican diaris quals redaccions radican en conegudas casas de joch y quan la policia 'ls sorprén, los punts se converteixen en periódichs.»

Dons ja ho sab Sr. Solesio, ja ho sab, per si ho ignorava.

Lo nostre colaborador Sr. A. Rosell, nos ha favorecut ab un exemplar de un quadernet de versos titolat *Acudits poétichs humorístichs y satirichs*. Se ven á un ralet en la llibreria de 'n Lopez.

Tambè hem rebut un exemplar de l' obra *Caridad y resignación!* hermosa colecció d' escrits en prosa y vers de un gran número de distingits escriptors, recopilats per D. J. Nin y Tudó. Se ven á 8 rals, y 'ls productes de la edició se destinan á socorre á las victimas del terremotos de Andalucía.

Sembla que 'l Papa condemna més ó menos, pero condemna al fi la pastoral del bisbe de Placencia

—Lo papa es un cara-girat, deya un cimarrón.

—No me 'n parlis: qualsevol diria que se 'ns ha fet mestis, deya un altre.

—Lo qu' es jo ja m' ho tinch pensat: de aquí en avant si vol diners pèl tresor de Sant Pere, que se 'ls guanyi. Jo dels meus m' estimo més comprarne pólvora y balas, que son uns ingredients més útils per entrar al cel.

Lo Dr. Ferran, després de molts experiments, ha descubert un virus contra 'l cólera.

Y ha vacunat á varias personas, entre las quals lo redactor de *La Renaixensa*, Sr. Claramunt.

¡Ay Sr. Ferran, quin bè faria á l' humanitat, si arribava á descubrir un virus democrátich, contra 'ls que denuncian als periódichs!

—Cregui que aixó per nosaltres es mil vegadas pitjor que 'l cólera morbo asiátich.

Lo *Rosari de l' aurora* ha arribat á ferse tant interessant, que bè mereix la pena de que se immortalisi ab la ploma, ab lo llapis y ab lo làtigo de la sátira.

Ab aquest objecte s' está preparant un àlbum que contindrà una humorística pintura del famós *Rosari amanida* ab tota la sal y 'l pebre que 's trobi en las droguerias de Barcelona.

Sortirà á primers de la senmana entrant, *si el tiempo lo permite... y si no lo permite, també.*

Ja fins se fan timos á la catedral y per personas que vesteixen sotana.

Una senyora anava á encarregar una missa que havia de dirse en la capella del Sant Cristo de Lepanto, quan á la porta de la Sagristia trobá un ensotanat que li digué:

—No 's cansi: á la sagristia no hi trobará ningú. Si vosté vol, ja m' encarregaré de lo que desitja.

Y la senyora vá adelantar un duro per la missa, y quatre per las lluminarias.

Y may més s' ha sapigut res ni de las illuminacions, ni de la missa, ni del timador que vá ficarse 'ls cinch duros á la butxaca.

Al menos, al Sant Cristo de Lepanto que s' ha quedat sense llum y sense missa, haurian de compensarlo, posantli 'l mal lladre al costat.

Lo concert que vá donarse divendres en l' Ateneo Barcelonés baix la direcció del Sr. Albeniz, vá resultar notable. Lo distingit pianista vá ferse aplaudir molt y ab justicia, principalment en la composició *Rapsodia cubana* de sa composició.

Una de las obras que més ván aplaudirse sigué la elegia dedicada á n' en Bartrina, original del Sr. Rodriguez Alcántara. Es una composició tant inspirada, com sóbria, tant elegant com sentida.

Pocas horas després de donar garrot á Valencia á un tal *Cuadradet*, vá morir assassinat un vigilant, sense que fins are haja pogut descubrirse l' autor ó autors del delict.

La pena de mort té aixó: es *molt exemplar*.

Y ho dich en lo verdader sentit de la paraula: l' exemple del butxi que mata, sembla qu' escita 'ls sentiments dels aficionats á imitarlo.

Alguns quintos de aquest any se diverteixen qu' es un gust. Corren los carrers á bandadas, prenen los cistells de las minyonas, garrotejan á algú... y en fi, 's diverteixen.

Las autoritats haurian ja de pendre cartas en l' assumpto, perque, vaja, ja fa temps qu' está prohibit... *jugá al quinto*.

Un astrónomo de Viena, anuncia que per la cantitat de 1.250 franchs posará 'l nom de la persona que 'ls regali, al asteroidenúmero 244 que acaba de descubrir. Se comprén: un pessich de 1.250 pessetas, á qual-sevol portamonedas li fá veure las estrelles.

Un d' aquestos dias, al representarse *D. Juanitu*, la Sra. Salvador vá sortir donant tal esbranzida, que vá caure sobre l' orquesta.

Vels'hi aquí una senyora que vol tenir tanta sal, que fins véssa del escenari.

Pochs dias després de quedar viuudo D. Pancho, un *americano* molt rich, s' entenia ab una negra.

Vá descubrirho un seu amich y vá reprotxarli la seva conducta.

—¿Y que té de particular? digué ell.

—Pero home... ab una negra...

—¿Que no veus que porto dol?

QUENTOS.

Una criatura á una marmanyera.

—¿Voldriau comprarne aquestos pinyols de préssech?

—¿Y qué vols que 'n fassa dels pinyols?

—Ay, ay, respon lo noy: son per ficarlos dintre dels préssechs.

Un senyor molt grás vá sempre á las taulas de cert teatro á fer l' amor á unas bailarinas francesas.

Un dia una d' ellas que ha begut no se quantas copas de champany y está de molt bon humor, acosta 'l cap á la abultada tripa del senyor, pèga ensumada, y exclama:

—¡Truffé!

TRENÇA-CAPS.

XARADAS.

I.
Vaig sorti d' *hu tersa* un dia dirigintme á la *dos tres*, per mirar si aixis treuria de ma corciencia 'l gros pes. Volguent empendre l' *hu dos* sens gosar dir ni un sol mot,

se 'm tirá á sobre un *hu gros* que 'm deixá sense la *tot*.
Y tornantmen plé de pó may á *dos tres* he tornat, que tant tremenda llissó ja may més se m' ha olvidat.
MUNICIPAL DE CADAQUÉS.
II.

Senyor *Segona-tercera*: envihi *tres-hu* senmana ab l' *ESQUELLA*, la *Campana* al poble de *Dos-primera*. Y si acás no li sap mal pot fe 'l mateix á *Total*.
J. PRATS Y S. C.

MUDANSA.

Ja puch estarne content de la dona que he llogat: de *Tot* fa poch ha arribat y *total* divinement.

AREDNABAL.

ENDAVINALLA.

Sempre estich al mitj del cor, may en lo cap ni en los péus, y segons com, també 'm véus per tot ahont hi ha claror.
No estich al cel ni á la terra, ni soch de Déu ni dels Sants, ni vaig ab los capellans, y ni vaig ab Pau ni ab guerra.
Sols tu pots saber qui so si ab atenció 'm saps buscar... ¡Apa, donchs, á rumiar! qu' es fácil la solució.

INTRÍNGULIS.

Buscar una paraula que trayent cada vegada del seu devant una lletra dongui 'ls següents resultats:

- 1.ª — Uns animals bastant fieros.
- 2.ª — Buscarho en un joch de cartas.
- 3.ª — Prenda militar.
- 4.ª — Una fiera.
- 5.ª — Consonant

C. PILLO.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

- 1 2 3 4 5 6 7 8 — Carrer de Barcelona.
- 1 2 4 2 3 3 7 — Aucell de América.
- 1 2 3 5 6 7 — Nom de dona.
- 1 7 3 2 — Un vehicul.
- 1 7 3 7 — Part de la persona.
- 1 7 3 — Lo que no va barato.
- 2 8 — Un cuadrúpedo.
- 2 — Una vocal.

MARTÍ ROCA Y R.

ROMBO.

.....
.....
.....
.....
.....

Primera ratlla vertical y horisontal, una consonant. —2.ª, un peix.—3.ª, eyna de fuster.—4.ª, una ciutat.—5.ª, lo que buscan ser los partits.—6.ª, un riu.—7.ª, una consonant.

ASNEROLF ALKUSPA.

GEROGLIFICH.

× ×
A
LI LI
KK
I

OLA TIT.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

- 1. XARADA 1.ª. — *Cá-no-vas*.
- 2. ID. 2.ª. — *Ga-lli na*.
- 3. ACENTÍGRAFO. — *Damás-Damas..*
- 4. TRENÇA-CAPS. — *Llagosta*.
- 5. ROMBO. —
F
N A S
F A N A L
S A L
L
- 6. LOGOGRIFO NUMÉRICH. — *Bartomeu*.
- 7. CONVERSA. — *Tarrassa*.
- 8. GEROGLIFICH. — *Com més noueras, més nous*.

SINGLOTS POÉTICHS

per SERAFÍ PITARRA

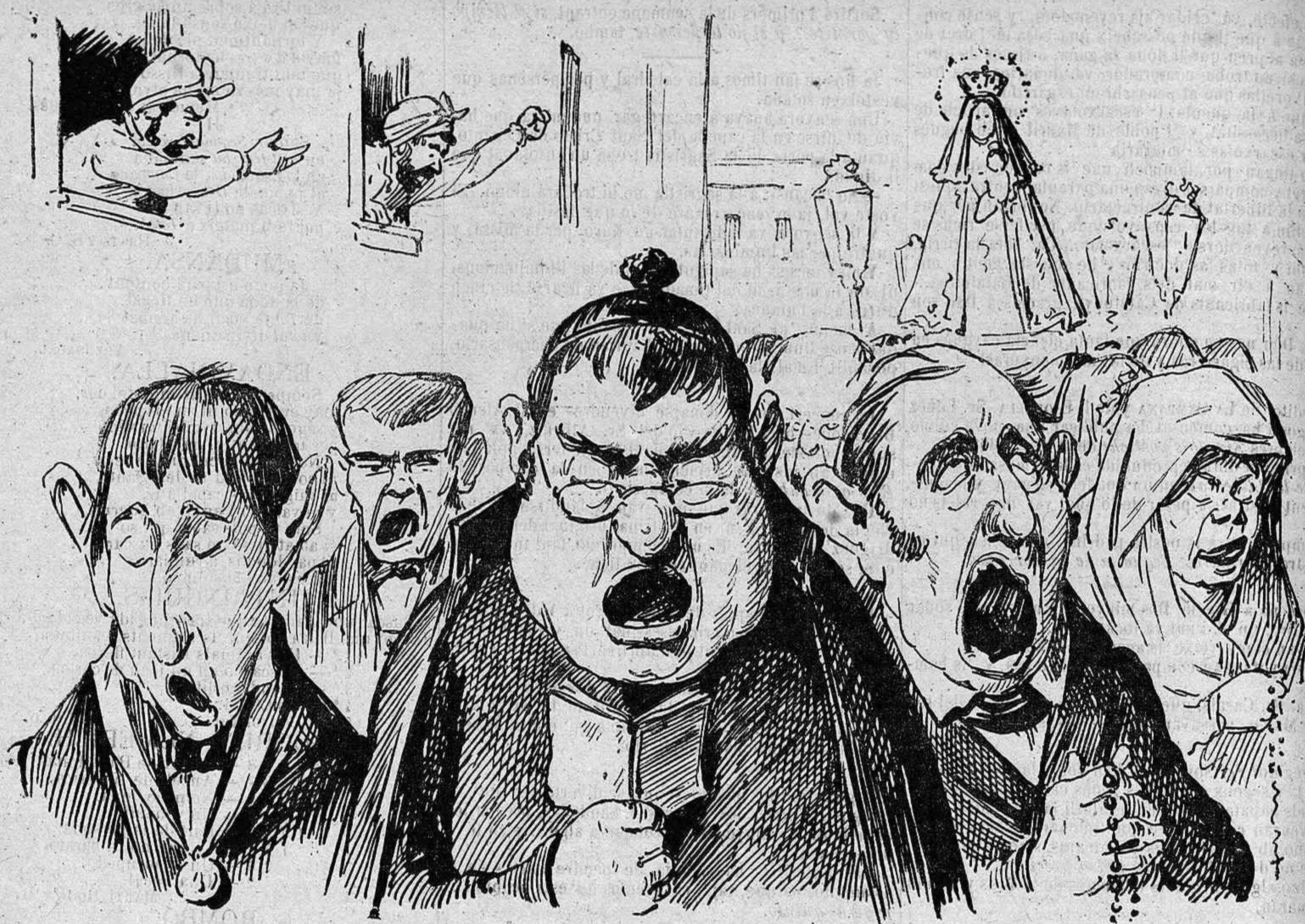
LA BUTIFARRA DE LA LLIBERTAT

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA

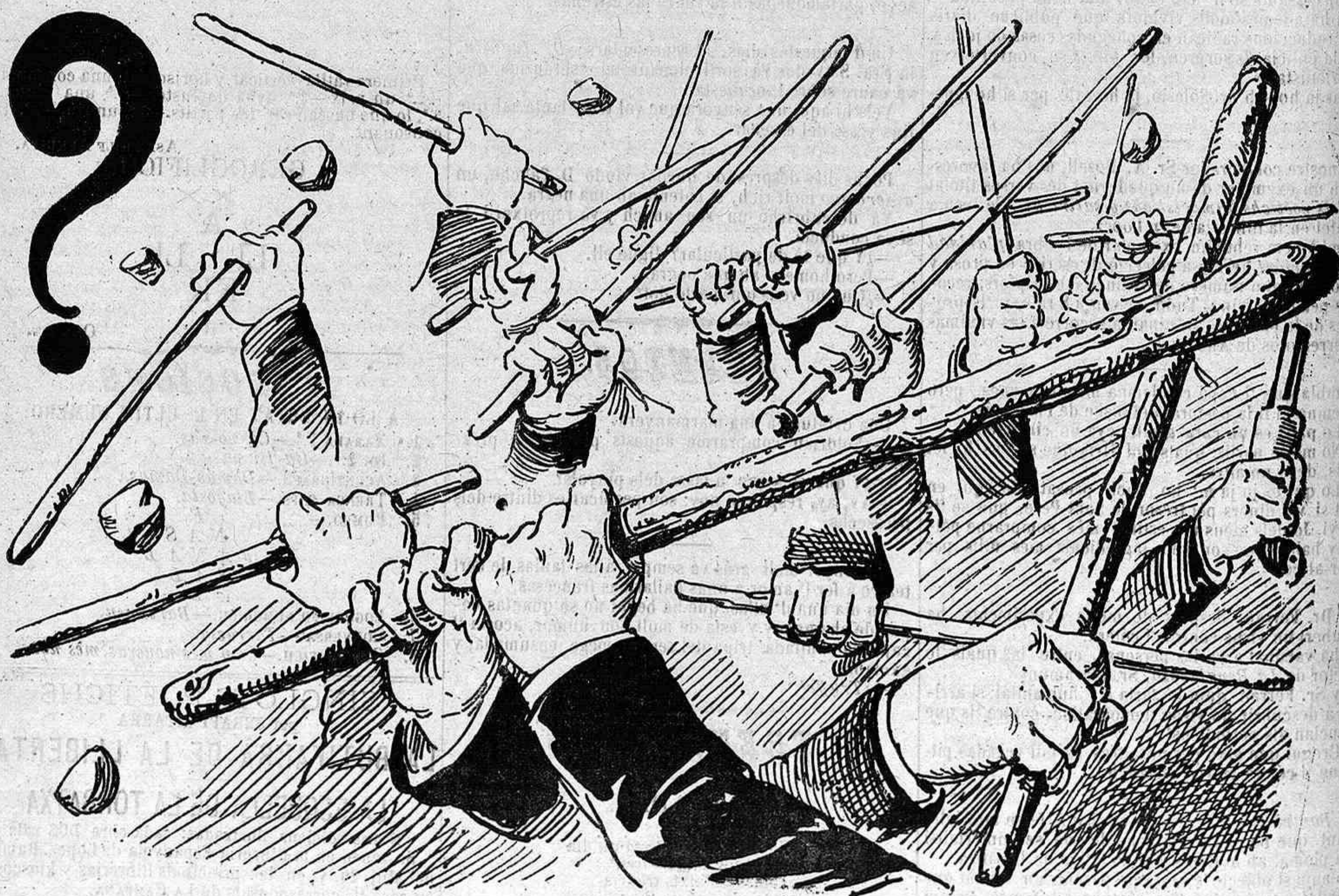
Novas edicions ilustradas: cada obra DOS rals. Se venen en la llibreria Espanyola de Lopez, Rambla del Mitj, 20, y en las principals llibrerias y kioscos y en casa 'ls corresponsals de LA CAMPANA.

Barcelona, Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro 21 y 23

Aixís comensa.

Y acaba aixís